

บทลงโทษเด็กและเยาวชนกับความเหลื่อมล้ำทางสังคม

วาสนา ภัทรนันท์กุล¹ สุขสมัย สุขธิบัติ²

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หลักกฎหมายในเรื่องมาตรการและบทลงโทษเด็กและเยาวชน ให้ความเหมาะสมกับบริบททางสังคม และกฎหมายในประเทศไทย โดยการนำแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีการเลียนแบบ และพฤติกรรมในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ได้มีการนำมาตรการและบทลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดของสหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐฝรั่งเศสมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์พบว่า การกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันมีความรุนแรงมากขึ้น ส่วนหนึ่งเกิดจากเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเลียนแบบจากสื่อ และสังคมรอบข้างส่งผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก ซึ่งกฎหมายอาญามีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการหรือบทลงโทษ สำหรับผู้กระทำความผิดนั้น ยังไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหา และเมื่อนำหลักกฎหมายอาญาของไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐฝรั่งเศสในเรื่องของมาตรการและบทลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดแล้ว จึงจำเป็นต้องมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดมาตรการ หรือบทลงโทษสำหรับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดให้มีความเหมาะสมในแต่ละบุคคล โดยมีแนวคิดในเรื่องของการให้ชำระค่าปรับ คิดเป็นอัตราส่วนตามสภาพของฐานะและรายได้ของครอบครัวผู้ที่กระทำความผิดหรือคำนวณจากการเสียภาษีรายได้ประจำปีของครอบครัวนั้นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

คำสำคัญ: เด็กและเยาวชน; ความเหลื่อมล้ำทางสังคม; บทลงโทษทางอาญา

ประเภทบทความ: บทความวิชาการ

การอ้างอิง:

วาสนา ภัทรนันท์กุล และสุขสมัย สุขธิบัติ. (2565). บทลงโทษเด็กและเยาวชนกับความเหลื่อมล้ำทางสังคม. *วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 12(2), 310-320.

¹ หลักสูตรนิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2086 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240, ประเทศไทย
อีเมล: Ahkaarbu@gmail.com

² คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Punishment for Children and Youth Against Social Inequality

Vasana Pataranantakul¹ Suksamai Sutthibodee²

Abstract

This academic article aims to analyze legal principles on measures and penalties for juvenile to be appropriate to the social context and the law of Thailand by using the concept of social learning theory, imitation theory and behavior in the offence of juvenile. In addition, the United Kingdom and French Republic's juvenile offense measure and penalties will be used as framework for this analysis.

The results showed that nowadays, juvenile offenses are becoming more violent and more serious. Children and juveniles also have more imitation behavior of offense from social media and surrounding society these have huge impact to the society. Regarding the criminal law has provisions the determination of measures or penalties for the juvenile offender still does not correspond to the problems in today's society. From the comparison of laws regarding criminal liability in case of juvenile delinquency in Thailand, England and France found that the Thai criminal law on measures or penalties for juvenile offenders needs to be changed to appropriate each individual person by using the concept of fines to be paid as a ratio based on the status and income of the juvenile offender's family or calculated from the annual income tax of that family in order to avoid social inequality.

Keywords: Children and Juvenile; Social Inequality; Criminal Penalties

Type of Article: Academic Article

Cite this article as:

Pataranantakul, V., & Sutthibodee, S. (2022). Punishment for children and youth against social inequality. *Ph.D. in Social Sciences Journal*, 12(2), 310-320.

¹ Doctor of Laws Program, Ramkhamhaeng University
2086 Ramkhamhaeng Road, Haumark, Bangkok, Bangkok 10240, Thailand
Email: Ahkaarbu@gmail.com

² Faculty of Law, Ramkhamhaeng University

บทนำ

กฎหมายถือว่าเป็นระเบียบ ข้อบังคับหรือกฎเกณฑ์ที่สังคมหรือประเทศนั้นๆ ได้มีการกำหนดขึ้นมาเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย เป็นการกำหนดให้ประชาชนในสังคมหรือประเทศนั้นต้องปฏิบัติตาม หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดหรือบัญญัติไว้ ดังที่ประมวลกฎหมายอาญาของไทยได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลจะต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะนั้น บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระทำนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าได้รับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง (Criminal Code, Article 2)

กฎหมายที่ตีนั้นต้องสามารถมีผลบังคับใช้ได้โดยมีประสิทธิภาพ หรือทำให้ผู้กระทำความผิดทุกคนเกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายจนไม่กล้าที่จะกระทำความผิด หรือทำให้ผู้ที่เคยได้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก แต่จากสภาพปัญหาการกระทำความผิดในประเทศไทย ซึ่งจะเห็นได้จากข่าวสารและสื่อต่างๆ ในแต่ละวัน ที่มีผู้กระทำความผิดซ้ำๆ ให้เห็นอยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดคนเดิมที่กระทำความผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรือการกระทำความผิดในลักษณะเดิมๆ ของผู้กระทำความผิดคนใหม่หรือผู้กระทำความผิดที่ถูกจับดำเนินคดีเป็นครั้งแรก ที่การกระทำความผิดนั้นเกิดจากการกระทำความผิดที่เลียนแบบผู้อื่นที่ได้พบเห็นจากสื่อต่างๆ ซึ่งในบทความนี้จะได้กล่าวถึงหลักของแนวคิดและทฤษฎีการเลียนแบบ เพื่อจะได้เห็นว่าสาเหตุของการกระทำความผิด

ส่วนหนึ่งนั้นเกิดจากการลอกเลียนแบบ

ปัจจุบันการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความเสียหายและมีผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งอาจมาจากครอบครัว บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลอบรมสั่งสอนเท่าที่ควร และการอยู่ในสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เช่นอยู่ในพื้นที่ที่มีแหล่งอบายมุข แหล่งมั่วสุม หรือสถานบันเทิงต่างๆ รวมถึงขาดผู้ควบคุมดูแลหรือให้คำแนะนำที่ถูกต้อง ก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงที่จะคล้อยตามไปกับสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นแหล่งอบายมุข หรือสิ่งเสพติดต่างๆ ก็เป็นจุดเริ่มต้นของการกระทำความผิด

ดังนั้น ภาครัฐจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชนที่กระทำความผิดอย่างจริงจัง โดยต้องมีกฎหมาย มาตรการหรือบทลงโทษที่สามารถบังคับใช้ได้โดยเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมกับความผิด มีความเหมาะสมกับอายุและพฤติกรรมในการกระทำความผิด และสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชนได้จริง เพื่อเป็นหลักประกันความปลอดภัยให้กับสังคม และเป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ในทางวิชาการแล้วสาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ (“Juvenile and Family Court and Procedure Act, B.E. 2553,” 2010)

1. ด้านกฎหมาย มองว่าการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเกิดจากความเยาว์วัย รู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือถูกหลอกใช้ ซึ่งไม่ถือว่าเป็นการกระทำความ

ผิดในทางอาญา แต่ถือว่าเป็นเพียงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเท่านั้น

2. ด้านสังคมวิทยา มองว่าเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพราะได้รับแบบอย่างความประพฤติที่ไม่ดีจากบุคคลรอบข้างเมื่อเด็กและเยาวชนยังขาดความหนักแน่นทางจิตใจ จึงอาจถูกรอบงำ ชักจูงได้ง่าย ทำให้พฤติกรรมเด็กและเยาวชนประพฤติผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคมและกลายเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายในที่สุด

3. ด้านจิตวิทยา เห็นการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนว่าเกิดจากความผิดปกติของร่างกายและจิตใจซึ่งมีแนวโน้มที่จะทำให้อารมณ์ของบุคคลแปรปรวน ขาดความยับยั้งชั่งใจไม่สามารถควบคุมตนเองได้ มีพฤติกรรมเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมและคนรอบข้างและกระทำความผิดได้ง่าย จนนำไปสู่การกระทำที่รุนแรงได้

ทฤษฎีการเลียนแบบ

Jean Gabriel Tarde (1843-1904) เชื่อว่าคนเราสามารถเรียนรู้จากคนอื่นได้ โดยผ่านกระบวนการเลียนแบบ การเสนอความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ ทั้งพฤติกรรม ทักษะคติ ความรู้สึกนึกคิดจากกลุ่มบุคคลหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และเรียกกระบวนการนี้ว่าทฤษฎีการเลียนแบบและการแนะนำ (Imitation and Suggestion) การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมนั้นเป็นการเลียนแบบจากบุคคลตัวอย่างเป็นที่นิยมมากและปฏิบัติตามสมัยนิยม Tarde เรียกแนวคิดนี้ว่ากฎของการเลียนแบบ ซึ่งกฎนี้มี 3 ประการ คือ (Suthiyothin, 2014)

1. กฎของความใกล้ชิด (the law of imitation of close contact) อธิบายว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะเลียนแบบแฟชั่น หรือพฤติกรรมคนรอบข้าง โดยเฉพาะบุคคลที่ขาดการคิดวิเคราะห์ เมื่อเห็นพฤติกรรม

เบี่ยงเบนนั้นโดยตรง จะมีโอกาสเลียนแบบและมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้มาก

2. การเลียนแบบผู้ที่เหนือกว่า โดยผู้ที่ด้อยกว่า (the law of imitation of superior by inferior) อธิบายว่าการเลียนแบบบุคคลที่ร่ำรวยกว่า แต่ด้วยกำลังฐานะตัวเองมีไม่พอฟึงก่ออาชญากรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เท่าเทียมบุคคลที่ต้องการเลียนแบบ

3. กฎของการแทรก (the law of imitation of insertion) อธิบายว่าพฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมเก่า เช่นถ้าอาชญากรเริ่มต้นที่จะใช้อาวุธรูปแบบใหม่ ต่อไปก็จะไม่ใช้อาวุธเก่าแต่อย่างใด

สาเหตุหลักของการกระทำความผิดที่เลียนแบบนั้น อาจเกิดขึ้นจากความคึกคะนอง หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่วนการกระทำความผิดซ้ำ ก็เนื่องจากผู้กระทำความผิดไม่รู้สึกรังเกียจต่อบทลงโทษของกฎหมาย หรือจะว่ากฎหมายไม่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ จึงส่งผลให้ผู้ที่จะกระทำความผิดนั้นไม่รู้สึกรังเกียจต่อบทลงโทษ

ทฤษฎีการเลือก

Akers (2009) มองว่าการละเมิดกฎหมายของคน เช่น ขโมยของ ขायยาเสพติด หรือยกพวกตีกัน เกิดจากเหตุผลส่วนตัวหลายเหตุผล รวมถึงความอยาก การแก้แค้น ความต้องการ ความโกรธ ความหึงหวง ความคับแค้น ความทิว เป็นต้น แต่เมื่อเหตุผลส่วนตัว ไม่มีการชั่งน้ำหนักกระหว่างการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์และผลที่ตามมาจากการประกอบอาชญากรรม คือบทลงโทษต่างๆ แนวคิดของทฤษฎีการเลือกหรือทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (rational choice theory) ทฤษฎีการเลือกมองว่าอาชญากรเป็นคนมีเหตุผลในการตัดสินใจ ได้ใช้เหตุผลชั่งน้ำหนักของการกระทำแล้ว พฤติกรรมสามารถควบคุมหรือยับยั้งได้ ถ้าอาชญากรกลัวการถูกลงโทษ

แนวความคิดของ ซีชาร์ เบคคาเรีย ให้นิยามของ คนว่าเป็นผู้ที่ยึดหลักสิทธิผลประโยชน์ เป็นคนที่เห็นแก่ ตัวและมองตัวเองเป็นหลัก ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้อง มีการลงโทษมาเป็นตัวสกัดให้เกิดความกลัวต่อ ความผิดที่คิดจะทำ ในขณะที่ทฤษฎีการเลือกมองว่า คนจะละเมิดกฎหมายเมื่อได้ตัดสินใจเสี่ยง เมื่อทบทวน แล้วทั้งด้านปัจจัยส่วนบุคคล (ความต้องการเงิน แก่คน ความตื่นเต้น และความสนุกสนาน) และปัจจัยด้าน สถานการณ์ (เป้าหมายที่ต้องการได้รับการป้องกัน เพียงพอจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่) ดังนั้นก่อนที่จะ เลือกทำผิด อาชญากรผู้ใช้เหตุผล (reasoning criminal) ได้ประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดด้วยการพิจารณา ไตร่ตรองแล้ว และคาดคะเนถึงโทษสถานหนักที่จะได้ รับ โดยใช้ค่านิยมของอาชญากรเรื่อง “กล้าได้กล้าเสีย” เมื่อได้ทบทวนด้วยเหตุผลต่างๆ แล้วเขาจะตัดสินใจ ที่จะประกอบอาชญากรรมตามประเภทที่ต้องการ (Tibbetts & Hemmens, 2010)

การเรียนรู้ (learning) และประสบการณ์ (experience) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโครงสร้าง ทฤษฎีการเลือก (Akers, 2009) อาชญากรอาชีพ (career criminal) รู้จักข้อจำกัดของตนเองรู้ว่า เมื่อไรควรหยุด เมื่อไรควรเสี่ยง และอาชญากรที่มี ประสบการณ์ อาจจะเลิกอาชีพอาชญากร เมื่อเขาเกิด ความเชื่อว่า การเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมมี มากกว่าประโยชน์ที่จะได้รับ (Suthisor, 2011)

ตามทฤษฎีการเลือกจะเห็นว่าผู้กระทำความผิด ก่อนที่จะลงมือกระทำความผิดนั้น ผู้กระทำความผิดจะ ประเมินหรือเปรียบเทียบว่าประโยชน์หรือผลตอบแทน ที่จะได้จากการกระทำความผิดนั้น เมื่อเทียบกับบท ลงโทษที่จะได้รับหากถูกจับได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิด ถ้าเปรียบเทียบแล้วประโยชน์ที่ได้รับจากการกระ ทำความผิดมีผลเป็นที่พอใจมากกว่าโทษที่จะได้รับ ก็ จะทำให้ผู้กระทำความผิดกล้าที่จะตัดสินใจในการที่จะ ลงมือกระทำความผิด โดยไม่รู้สึกเกรงกลัวต่อกฎหมาย หรือบทลงโทษ

ทฤษฎีการลงโทษ

Suthiyothin (2014) แบ่งทฤษฎีการลงโทษออก เป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (retributive theory) ทฤษฎีนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากระบบ การเมืองการปกครอง ศาสนา และระบบสังคมในสมัย อดีตที่ผู้มีอำนาจปกครอง จะใช้วิธีการลงโทษเพื่อการ ตอบแทนผู้กระทำความผิดให้ได้รับโทษในลักษณะ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มีการใช้วิธีที่รุนแรง ทั้งการประหาร ชีวิต การลงทัณฑ์ ทรมานด้วยรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ สาสัมกับความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำลงไป

2. ทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (deterrence theory) มีแนวคิดว่าการลงโทษนั้น สามารถข่มขู่ยับยั้ง ตัวผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษ และบุคคลอื่นที่เห็น เป็นตัวอย่าง ทำให้เกิดเกรงกลัวโทษจนไม่กล้ากระทำ ผิดขึ้นอีก ซีชาร์ เบคคาเรีย อธิบายว่าการลงโทษที่ สามารถข่มขู่ยับยั้งผู้กระทำความผิดได้นั้น ควรจะต้องมี ลักษณะสามประการคือ ประการที่หนึ่งการลงโทษ ต้องทำด้วยความรวดเร็ว ประการที่สองความแน่นอน ในการลงโทษ ประการที่สามความเคร่งครัด หรือความ รุนแรงในการลงโทษ

3. ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (rehabilitative theory) มีแนวคิดว่าการลงโทษควรมีเพื่อ การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ให้กลับตัวเป็นคนดี เพื่อมิให้ ผู้กระทำความผิดกลับมากระทำความผิดซ้ำ

กรอบในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์นี้เป็นการวิเคราะห์แนวคิด เกี่ยวกับ พฤติกรรมและสาเหตุในการกระทำความผิดของเด็ก และเยาวชน โดยนำทฤษฎีการเลือกแบบในการกระทำ ความผิด และทฤษฎีทางเลือกที่อาชญากรหรือผู้กระทำ ความผิดนำมาใช้ในการประเมินหรือคาดการณ์ก่อน ก่อเหตุในแต่ละครั้ง ซึ่งมุ่งเน้นที่จะทำการปรับปรุง แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาของเด็ก และเยาวชนที่กระทำความผิด ในส่วนของบทลงโทษ

มาตรการต่างๆ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 73 มาตรา 74 และมาตรา 75

ผลการวิเคราะห์

ปัจจุบันปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่งของสังคมที่จะต้องมีการแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยผู้เขียนพบว่าปัญหาเกิดจากบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่มีการกำหนดไว้ว่า ในเรื่องความรับผิดชอบทางอาญาของเด็กและเยาวชน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 73 มาตรา 74 และมาตรา 75 โดยหลักกฎหมายอาญาการกระทำของเด็กที่มีอายุยังไม่เกินสิบสองปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษแต่กฎหมายกำหนดให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กที่กระทำความผิดนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น (Criminal Code, Article 73)

กรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็กอายุกว่าสิบสองปี แต่ยังไม่เกินสิบห้าปีได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษแต่กฎหมายกำหนดให้ศาลมีอำนาจที่จะว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาตักเตือนด้วยก็ได้หรือถ้าศาลเห็นว่า บิดา มารดาหรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดา มารดาหรือผู้ปกครองระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร ซึ่งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งหมื่นบาทในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครองและศาลเห็นว่าไม่สมควรจะเรียกบิดา มารดา

หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้นศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่าจะยอมรับข้อกำหนดทำนองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดา มารดาหรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นนั้นก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้น ไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้นด้วยก็ได้ในกรณีนี้ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้นหรือถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครองและบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าว ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอมในกรณีเช่นว่านี้ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควรหรือให้ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นก็ได้ หรือส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็กตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

ตามคำสั่งของศาลดังกล่าวแล้วนั้น ถ้าในขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้เอง หรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการ หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนหรือ เจ้าพนักงานว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่ง

ใหม่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ (Criminal Code, Article 74)

กรณีผู้ที่มีอายุกว่าสิบห้าปีแต่ต่ำกว่าสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับผู้นั้นในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษควรให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง (Criminal Code, Article 75)

ส่วนกฎหมายของสหราชอาณาจักร (อังกฤษ) หากเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ถ้ามีอายุต่ำกว่า 18 ปีศาลอาจตัดสินให้จ่ายค่าปรับหรือค่าชดเชยและอื่นๆ ซึ่งศาลจะกำหนดค่าปรับหรือค่าใช้จ่าย และศาลอาจมีคำสั่งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเป็นผู้จ่ายค่าปรับแทนเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดได้ตามที่ศาลกำหนด โดยดูที่พฤติการณ์และสาเหตุในการกระทำความผิด

ของเด็กหรือเยาวชน (Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000, Section 137) ก่อนที่ศาลจะออกคำสั่งให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นผู้จ่ายค่าปรับหรืออื่นๆ ศาลจะดูถึงความสามารถหรือพฤติกรรมทางด้านการเงินของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง (Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000, Section 136) และหลักเกณฑ์ของศาลในสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่ใช้ในการกำหนดโทษปรับ (Criminal Justice Act 2003, Section 162-165) ซึ่งศาลจะเป็นผู้กำหนดค่าปรับโดยพิจารณาจากฐานรายได้ ดังนี้

1. ศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นบุคคล แสดงรายได้ของผู้นั้น
2. ศาลสามารถเป็นผู้กำหนดโทษปรับได้ตามความเหมาะสม หากความผิดนั้นไม่มีกฎหมายกำหนดโทษไว้ตายตัวหรือที่กำหนดไว้ตามกฎหมายอื่น
3. ในการกำหนดค่าปรับศาลจะพิจารณาถึงรายได้ของผู้กระทำความผิด และจำนวนค่าปรับต้องเป็นไปตามความร้ายแรงของความผิด และอาจมีการปรับเพิ่มหรือลดได้ตามฐานะทางการเงินของผู้นั้น

ตาราง 1

เปรียบเทียบบทลงโทษ

ปัญหาการกระทำ ความผิด	ราชอาณาจักรไทย	สหราชอาณาจักร	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
อายุไม่เกิน 12 ปี	- ไม่ต้องรับโทษ	- ไม่ต้องรับโทษ - บำบัดเด็กโดยใช้วิธีตามินเสริม - ศาลอาจสั่งบิดา มารดาหรือผู้ปกครองชำระค่าปรับ - ศาลอาจสั่งบิดามารดาชำระค่าปรับ	- อายุต่ำกว่า 8 ปี ไม่ต้องรับโทษ - อายุต่ำกว่า 8-10 ปี ศาลดูที่ความสามารถ และเจตนา
อายุกว่า 12 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปี	- ไม่ต้องรับโทษ - ว่ากล่าวตักเตือนแล้วปล่อยตัวไป - บิดามารดาเฝ้าระวังภายใน 3 ปี หากกระทำผิดมีโทษปรับ	- มีบทลงโทษจำคุก - ศาลอาจสั่งบิดามารดาชำระค่าปรับ	- อายุ 10-13 ปี มีบทลงโทษ - อายุ 13-16 ปี มีโทษจำคุก

ผ่านการรับรองคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) อยู่ในกลุ่มที่ 1 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ตาราง 1 (ต่อ)

เปรียบเทียบบทลงโทษ

ปัญหาการกระทำ ความผิด	ราชอาณาจักรไทย	สหราชอาณาจักร	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
อายุกว่า 15 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี	- ลงโทษกึ่งหนึ่งของความผิด - บิดามารดาเฝ้าระวังภายใน 3 ปี หากกระทำผิดมีโทษปรับ	- มีบทลงโทษจำคุก - ศาลอาจสั่งบิดามารดาชำระ ค่าปรับ	- อายุ 16-18 ปี กระทำผิดซ้ำ จะถูกลงโทษจำคุกเหมือน ผู้ใหญ่

ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน เด็กและเยาวชนกลุ่มที่กระทำความผิดร้ายแรงมากขึ้น ซึ่งจะพบเห็นได้จากข่าวสารหรือสื่อต่างๆ ที่นำเสนอในแต่ละวัน เช่น คดีกลุ่มนักเรียน นักศึกษา ไล่อ่านักเรียนหรือนักศึกษาต่างสถาบัน ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ค้าหรือขนยาเสพติดจำนวนมาก ก่อความเดือดร้อน วุ่นวายให้กับประชาชนและสังคม พบว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนมากมีเจตนาในการกระทำความผิดรู้ในสิ่งที่ตนกระทำ สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกลุ่มที่กระทำความผิดก็เพราะรู้ว่ากระทำความผิดแล้วไม่ต้องรับโทษหรือแม้ว่าต้องรับโทษ แต่โทษนั้นไม่รุนแรง และประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำความผิดนั้นทำให้เกิดความพอใจมากกว่าที่จะกลัวความผิดหรือบทลงโทษที่จะได้รับ ซึ่งจะสอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบและทฤษฎีทางเลือกในการกระทำความผิด ส่วนหนึ่งเนื่องจากกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ล้วนแต่เป็นกฎหมายที่ออกมาในลักษณะที่ให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก เช่นการให้ความคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และวิธีปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญของไทยและข้อตกลงระหว่างประเทศหรืออนุสัญญาต่างๆ ที่ประเทศไทยได้ร่วมลงนามไว้

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนา และที่มีการนำเสนอเป็นข่าวอยู่เป็นประจำ ซึ่งมีความรุนแรงและร้ายแรง สร้าง

ความเสียหายและมีผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก หากบทลงโทษหรือมาตรการที่ใช้ไม่เหมาะสมกับอายุ พฤติกรรมหรือความผิดที่ได้กระทำ เมื่อปล่อยตัวผู้กระทำความผิดกลับสู่สังคมเดิมก็มีโอกาสที่จะกลับไปกระทำความผิดอีก หรืออาจเป็นแบบอย่างให้กับเด็กและเยาวชนที่ยังไม่เคยกระทำความผิดหรือเคยกระทำความผิดแต่ยังไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดี จะตรงตามหลักของทฤษฎีการเลียนแบบ จึงทำให้เด็กและเยาวชนกลุ่มที่กระทำความผิดได้ ดังที่พบเห็นจากสื่อหรือข่าวสารต่างๆ ที่พบว่าเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำๆ และเคยถูกจับดำเนินคดีมาแล้วหลายครั้ง แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมิได้เกรงกลัวต่อบทลงโทษหรือมาตรการที่ใช้อยู่ ผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรที่จะนำหลักของทฤษฎีการลงโทษตามแบบต่างๆ มาใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของการกระทำความผิด และอายุของผู้กระทำความผิดด้วย ซึ่งตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (deterrence theory) มีแนวคิดว่าการลงโทษนั้นต้องสามารถข่มขู่และยับยั้งตัวผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษ และบุคคลอื่นที่เห็นตัวอย่างทำให้เกิดความเกรงกลัวโทษ จนไม่กล้ากระทำความผิด (Suthiyothin, 2014)

ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยใน ส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน การลงโทษและมาตรการต่างๆ ยังไม่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ จึงทำให้ในปี พ.ศ. 2559 ได้มีคำสั่งของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ 30/2559

เกี่ยวกับมาตรการ ป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน (Order of the National Council for Peace and Order (NCPO) No. 30/2539)

บทสรุป

จากสภาพปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิด จึงทำให้ผู้เขียนสนใจที่จะค้นคว้าหาแนวทางแก้ไข ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ใน ส่วนของความรับผิดชอบทางอาญาและมาตรการสำหรับเด็กและเยาวชน และความรับผิดชอบของบิดามารดาหรือ ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ทำ อย่ างไรที่จะป้องกันไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด เพื่อป้องกันสังคมให้ปลอดภัยและพ้นจากการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน และเป็น ประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนมากที่สุด และทำอย่างไร ให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดแล้วมีโอกาสกลับ ตัวเป็นคนดี สามารถที่จะกลับคืนสู่สังคมได้อย่างแท้จริง ในเมื่อกฎหมายที่ใช้อยู่ไม่สามารถลงโทษหรือบังคับต่อ เด็กและเยาวชนได้โดยตรงอย่างเต็มที่ เราก็ควรที่จะหา วิธีที่จะใช้ลงโทษโดยให้มีผลกระทบทางอ้อมต่อเด็กหรือ เยาวชน เพื่อให้กฎหมายสามารถมีผลยับยั้งการกระทำ ความผิดได้จริงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

การลงโทษโดยให้มีผลกระทบทางอ้อมต่อเด็กหรือ เยาวชนนั้น เราต้องมาดูว่า ใครที่สามารถทำให้เกิด ผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนได้ ตามความเป็นจริง แล้วผู้้นั้นก็คือ บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชนนั่นเอง บางคนอาจมองว่าการที่จะไปลงโทษ บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำ ความผิดนั้นเป็นไปได้ถือว่าการไม่ยุติธรรม เพราะบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ไปกระทำความผิดด้วย แท้จริงกฎหมายของประเทศไทยเราก็มีมานานแล้ว กรณีลงโทษต่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชน เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 74 มาตรา

75 ที่กำหนดไว้ว่า ถ้าศาลเห็นว่าบิดา มารดาหรือ ผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กหรือเยาวชนที่กระทำ ความผิดนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กหรือ เยาวชนนั้นให้แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองไป โดย วางข้อกำหนดให้บิดา มารดาหรือผู้ปกครองระวัง เด็กหรือเยาวชนนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาล กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตาม ที่เห็นสมควร ซึ่งบิดา มารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระ ต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งหมื่นบาท

ต่อมาในปี พ.ศ. 2559 ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษา ความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ 30/2559 เรื่องมาตรการ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของ นักเรียนและนักศึกษาโดยที่ปัญหาการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนและนักศึกษาก่อให้เกิดความสูญเสียต่อ ชีวิตร่างกายและทรัพย์สินรวมทั้งเป็นการสร้างความ เดือดร้อนให้แก่ประชาชนและสังคมโดยมีคำสั่งกำหนด ให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยง ดูอบรมสั่งสอนและยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็ก และเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาที่อยู่ในความ ปกครองดูแลของตนรวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการ คุ้มครองเด็กตลอดจนต้องไม่สนับสนุนหรือปล่อยปละ ละเลยให้เด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษา ในปกครองรวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้าย ร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวและให้ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ติดตามและสอดส่องให้มีการดำเนินการอย่างเคร่งครัด (Order of the National Council for Peace and Order (NCPO) No. 30/2539)

ในกรณีที่พบเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและ นักศึกษารวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุให้ถือ เป็นความรับผิดชอบของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาแล้ว

แต่กรณีและให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่จะแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้ามารับทราบการกระทำของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาดังกล่าว เพื่อให้คำแนะนำตักเตือนทำทัณฑ์บนหรือวางข้อกำหนดเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกหรืออาจให้วางประกันไว้เป็นจำนวนเงินตามสมควรแก่อานุภาพแต่จะเรียกเงินประกันไว้ได้ไม่เกิน ระยะเวลาสองปีหากเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาได้กระทำความผิดดังกล่าวซ้ำอีก ให้รับเงินประกันเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก

คำสั่งฉบับนี้ยังกำหนดไว้อีกว่าผู้ใดกระทำการอันเป็นการยุยงส่งเสริมช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้นักเรียนหรือนักศึกษาฝ่าฝืนบทบัญญัติตาม มาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ หากการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้นักเรียนหรือนักศึกษาไปก่อเหตุทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และหากเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตเพราะการทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายนั้น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ (Order of the National Council for Peace and Order (NCPO) No. 30/2539)

จากกฎหมายที่ได้กล่าวมาทั้งหมด จะพบว่า มีบทลงโทษที่เป็นการให้ชำระค่าปรับหรือการลงโทษจำคุกรวมอยู่ด้วย และจากผลการบังคับใช้กฎหมายกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ผ่านมา จะเป็นในลักษณะของการให้ชำระค่าปรับ ส่วนโทษจำคุกนั้นให้รอลงอาญา อาจจากผลกระทบจากบทลงโทษยังไม่มีประสิทธิภาพจึงทำให้ไม่สามารถยับยั้งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ จากความเหลื่อมล้ำทาง

เศรษฐกิจก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลกระทบจากบทลงโทษยังไม่มีประสิทธิภาพต่อผู้กระทำความผิดและบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

สังคมปัจจุบันยังมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจหรือฐานะของแต่ละครอบครัว ตัวอย่างเช่นครอบครัวที่ยากจน หากบิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องชำระค่าปรับครั้งละหนึ่งหมื่นบาท ถ้าเด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในความปกครองดูแลไปกระทำความผิด ครอบครัวนั้นย่อมต้องเดือดร้อนในการหาเงินมาชำระค่าปรับ ทั้งๆ ที่จะใช้จ่ายภายในครอบครัวก็ยังไม่เพียงพอ จะมากไปกว่านี้หากกฎหมายก็จะส่งผลให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องเพิ่มความระมัดระวัง ควบคุมดูแล ไม่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ง่าย ก็ถือว่าในส่วนนี้ บทลงโทษมีประสิทธิภาพสามารถนำมาบังคับใช้ได้ แต่ถ้ามองอีกด้านสำหรับผู้ที่มีฐานะร่ำรวย อย่างเช่นที่เป็นข่าวบ่อยครั้งที่เด็กหรือเยาวชนที่ทางครอบครัวมีฐานะร่ำรวย ขับรถยนต์ราคาแพงๆ ฝ่าฝืนกฎหมายหรือไปเฉี่ยวชนผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย หากต้องปรับครั้งละหนึ่งหมื่นบาทถ้าเด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในความปกครองดูแลไปกระทำความผิด ครอบครัวนั้นก็อาจจะไม่เดือดร้อนหรือไม่รู้สึกว่ามีผลกระทบอะไรกับครอบครัวเลย ในเมื่อไม่รู้สึกว่ามีผลกระทบอะไร บุคคลกลุ่มนี้ก็อาจจะไม่เข้มงวดกวดขันกับเด็กและเยาวชน คงยังปล่อยปละละเลยหรือให้การเลินๆ เมาเหมือนเดิมไม่ปรับเปลี่ยนแต่อย่างใด ทำให้เด็กและเยาวชนในกลุ่มนี้ไม่ได้รับการอบรมหรือแก้ไขพฤติกรรมแต่อย่างใด จึงทำให้กลับมามีการกระทำความผิดซ้ำๆ อีกอย่างไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้นในปัจจุบันกับกฎหมายที่ประเทศไทยนำมาบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหานั้น ยังไม่เหมาะสมหรือสอดคล้องกับสภาพปัญหา โดยเฉพาะปัญหาของความ

เหลื่อมล้ำทางฐานะหรือทางเศรษฐกิจ โดยผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. นำหลักกฎหมายในเรื่องของการชำระค่าปรับตามฐานรายได้เหมือนของสหราชอาณาจักร และสาธารณรัฐฝรั่งเศส
2. คิดอัตราค่าปรับจากฐานการเสียภาษีรายได้ประจำปีของครอบครัวนั้นๆ มาศึกษาและนำมาปรับ

ใช้กับประเทศไทยรวมกับการใช้มาตรการตามกฎหมายอย่างจริงจังก็น่าจะทำให้ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนลดลงได้

3. รัฐควรมีมาตรการในการฟื้นฟู หรือกิจกรรมให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว

References

- Akers, R. (2009). *Social learning and social structure: A general theory of crime and deviance*. Routledge
- Criminal Code, Article 2. [In Thai]
- Criminal Code, Article 73. [In Thai]
- Criminal Code, Article 74. [In Thai]
- Criminal Code, Article 75. [In Thai]
- Criminal Justice Act 2003, Section 162-165. [In Thai]
- Juvenile and Family Court and Procedure Act, B.E. 2553. (2010). *Royal Thai Government Gazette*, 127(72 A), 12-73.
- Order of the National Council for Peace and Order (NCPO) No. 30/2539. [In Thai]
- Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000, Section 137. [In Thai]
- Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000, Section 136. [In Thai]
- Suthisorn, S. (2011). *Criminology*. Thammasat University Press. [In Thai]
- Suthiyothin, N. (2014). *Punishment theory*. Sukhothai Thammathirat Open University Press. [In Thai]
- Tibbetts, S. G., & Hemmens, C. (2010). *Criminological Theory*. Sage.